Inchiziţia sâsâiţilor

Fiind întrebat cine crede că va câştiga un mare premiu la loto, un ţăran răspunde că va câştiga un om bogat şi comentează astfel: „Cine are bani, bani face. Cine n-are bani, face numa' copii".

Adorno: „În ţările anglo-saxone prostituatele arată de parcă ar livra, odată cu păcatul, şi chinurile iadului".

În 1877, în Franţa erau 30.000 de călugări şi 127.000 de călugăriţe. În 2009, par să fie la fel de mulţi troţkişti.

Gilda: „Era atât de deştept, încât părea prost".

Cioran are o atitudine ambiguă faţă de nebuni. Unii i se par amuzanţi, râde cu poftă de caraghioslâcurile lor, le notează scrupulos himerele, le inventariază trăsnăile, mirându-se de infinitele ciudăţenii pe care le tolerează natura. Alţii, dimpotrivă, i se par înspăimântători, siluetele lor sumbre i se ivesc ameninţătoare în preajmă, ţesând parcă scenariul unui coşmar din care nu există ieşire. Se simte că de aceştia din urmă îi e teamă tocmai fiindcă întruchipează o dimensiune aproape insuportabilă a monstruosului, fiindcă trimit la neomenescul abisului. Nebunii din prima categorie sunt un fel de bufoni, pe când ceilalţi dau seamă despre mânia Eriniilor.

Dacă s-ar mai scălda şi astăzi în lapte de măgăriţă plus sânge de fecioară, Elizabeta Báthory n-ar mai fi os regal, ci doar un simplu star porno, o rivală de temut a Cicciolinei.

Descartes revizitat de Pascal: agonizez, deci exist.

Dacă l-ar fi întâlnit în vremea Revoluţiei, Şade l-ar fi otrăvit pe Sartre din motive pur estetice: l-ar fi socotit prea urât…

Filosofia italiană, o mozzarela a spiritului…

Dacă există, totuşi, oameni care au înnebunit în somn,

contrazicându-l pe Macedonio Fernández, atunci sminteala lor ar putea fi provocată tocmai de intensitatea demoniacă a dorinţelor pe care le încearcă în vis, dorinţe ce se dovedesc imposibil de împlinit.

Nebunul ar fi o maşinărie non-freudiană pentru care visul nu ar juca rolul realizării dorinţelor, ci, dimpotrivă, ar duce la exacerbarea lor până în pragul imploziei organismului. Nebunului i s-ar refuza satisfacţia până şi în vis, el ar fi un soi de automat blocat la etapa fantasmării, urmărit de mecanismele refulării până şi în cotloanele cele mai obscure ale fiinţei.

În cazul nebunului, blocajul nu se instalează la nivelul elaborării dorinţei, al identificării caracterului ei constrângător, ci la nivelul satisfacerii dorinţei, fiindcă împlinirea ei este mereu amânată, refuzată sau chiar interzisă. Diferenţa dintre nevroză şi psihoză ar putea să fie următoarea: în primul caz, dorinţa e camuflată, individul nu ştie ce se află în spatele măştii sale, fiindcă e incapabil să-şi identifice în mod conştient dorinţa; de aceea, pentru el, continuând travaliul de deghizare şi metamorfozare, visul e spaţiul depăşirii refulării. În situaţia psihozei, dorinţa rămâne obscură în stare de veghe, însă e înfăţişată cu claritate în vis, fiind, în plus, mult intensificată de această dezvăluire. Însă, pentru că realizarea ei nu poate avea loc, şocul produs la interacţiunea dintre exacerbarea dorinţei şi imposibilitatea satisfacerii acesteia duce la declanşarea nebuniei.

Poate că există seminţii care pier din exces de introspecţie, aşa cum altele se sting din pricina excesului de eroism, de desfătări ori de lâncezeală. Eul e lapidat de privirile scrutătoare pe care el însuşi le întoarce neîncetat asupra sa până când individul rămâne gol pe dinăuntru, locuit până la moarte de vid.

Savanţii ne anunţă că peste vreo două sute de ani vor dispărea şi blondele, şi bananele. Ne rămân în schimb tusea şi junghiul, sacul şi petecul, Talleyrand şi Fouché.

„Pentru noi, niciun abis nu e prea adânc”. Mărturisirea damnaţilor.

Cel mai mic om din lume e un nepalez de 50 de centimetri, în vreme ce gigantul momentului pare să fie un ucrainean de 2, 52 metri.

Primul e vesel şi agil, al doilea – bolnav de depresie.

Regatul leneşilor va fi un stat de dimensiunile ducatului de Luxemburg în care nu vor fi primiţi decât aceia care-şi vor dovedi inapetenţa înnăscută pentru muncă, refuzând, chiar cu riscul de a-şi pierde viaţa, trendul stahanovist al epocii. Iubind tihna, dezordinea ludică, actele gratuite, creativitatea discontinuă, contemplaţia dezinteresată, ei vor trăi fără armată, impozite sau servicii poştale, bucurându-se că nu trebuie să dovedească nimic, nu trebuie să se întreacă cu nimeni, nu trebuie să mulţumească pe nimeni. Anarhişti, atipici, atei, ei vor trăi de pe o zi pe alta, fericiţi că sunt lăsaţi în pace, că liniştea nu le e tulburată, că seninătatea nu le e umbrită de morbul agonistic al contemporanilor grupaţi sub flamura marelui Imperiu al Precipitării şi Efortului Continuu. Când ceilalţi vor începe să moară de extenuare ori când clinicile de psihiatrie se vor umple de clienţi bântuiţi de obsesia muncii, leneşii vor privi cu uimire soarta vecinilor infinit mai puternici, însă nu vor catadicsi să se urnească din pat…

Guido Ceronetti: „Un necrofil moderat poate afla mulţumire în patul unei frigide”.

Un latifundiar mexican a întemeiat în sudul Braziliei un mini-regat consacrat în întregime misiunii de a propovădui învăţătura lui Oblomov. Limbile oficiale ale ţinutului sunt rusa şi daneza, iar cei care vor să fie primiţi între graniţele excentricului teritoriu trebuie să prezinte dovezi concludente ale incapacităţii lor de muncă, demonstrând fie că au nevoie de 14 ore de somn pe zi, fie că suferă de o neîndemânare imposibil de lecuit, fie că trăiesc cu un simţ al ridicolului care îi împiedică să se integreze în orice societate normală, fie că sunt mântuiţi de o melancolie incurabilă, fie că manifestă o timiditate patologică, fie că sunt autişti. Cetăţenii noului stat, recunoscut doar de Taiwan şi de Vatican, nu au decât drepturi şi nicio obligaţie. Primesc gratuit de mâncare, sunt îmbrăcaţi, mângâiaţi şi scoşi la plimbare, pot să obţină abonamente la orice publicaţie care le stârneşte interesul, au parte de biblioteci magnifice, beneficiază de lecţii de pictură, pian şi canto, sunt răsfăţaţi săptămânal cu cele mai neaşteptate cadouri, au la dispoziţie psihanalişti, vraci, preoţi catolici şi şamani. Singura universitate a liliputanului regat îşi recrutează

profesorii mai ales din rândul discipolilor lui Macedonio Fernández, al ruşilor din emigraţie, al vagabonzilor parizieni sau al maeştrilor taoişti. La Teologie se studiază problema lui Deus otiosus. La Filosofie se învaţă despre doctrina non-acţiunii şi etica cirenaică. La Psihologie se discută despre somnambulism şi hipnoză. La Fizică este la modă învăţătura aristotelică despre locurile naturale ale lucrurilor. La Medicină se propovăduiesşte nihilismul terapeutic, recomandându-se ca bolnavilor să nu li se administreze decât vişinată sau cvas. La Geografie sunt desenate la nesfârşit hărţi ale ţinuturilor străbătute de Oblomov. La Istorie se vorbeşte doar despre popoarele dispărute sau rămase mereu în umbră. La Litere se comentează în fiecare an un singur text: *Le droit à la paresse*…

S-a încercat şi propunerea unei religii oblomoviene, însă posibila ei răspândire a fost stopată din faşă din pricina inexistenţei misionarilor. În loc să propovăduiască noua credinţă, cei aleşi să plece în lume preferau să doarmă…

Formele de terapie ale viitorului ar putea să cuprindă secvenţe obligatorii în care bolnavul să-şi ţină psihiatrul în lesă, plimbându-l în parc sau ducându-l la cumpărături. Însă pentru că serviciile unor asemenea psihiatri ar fi extrem de costisitoare, aceste metode de tratament ar fi rezervate milionarilor şi cetăţenilor din Norvegia sau Bahrein.

Oamenii viitorului nu vor mai fi interesaţi de imitarea modelului christic şi nici de urmarea altui model omenesc. Ei vor fi atraşi tot mai mult de splendoarea animalului, fiind fascinaţi de intensitatea instinctelor lui implacabile. Civilizaţia vlăguită va plasa în centrul canonului său bestia, admirându-i ferocitatea şi încercând să-i copieze în zadar naturaleţea. Nu supraomul îi va urma omului, ci infraomul, acela care-şi venerează strămoşul totemic într-o scenografie postmodernă.

Un individ cu voce piţigăiată le prezenta vecinilor strânşi pe o bancă din faţa blocului un adevărat program de exterminare. Am auzit numai ce cuprindea punctul doi: lichidarea grandomanilor…

Mă aştept ca în curând să fie descoperită cea mai importantă

operă a lui Cioran, un jurnal de bârfe…

O doamnă pe nume Isabelle Covrig. Singurul soţ potrivit pentru ea ar putea să fie doar Lorenzo Susan sau Hector Iaurt.

„În memoria lor, drapelele au fost coborâte în beznă” zice o prezentatoare săracă cu duhul, însă cu un piept proeminent.

Citesc studiul unor savanţi italieni care susţin că femeile cu păr în exces au parte de orgasme mai puternice. Concluzionez că nimeni nu va putea să depăşească vreodată intensitatea orgasmului femeii cu barbă…

Să ne imaginăm un Amiel care poartă numărul 54 la pantofi. Desigur, el n-ar putea să fie decât nepotul lui Petru cel Mare.

Pentru cei vechi, a dormi pe spate înseamnă a te expune unor fantasme erotice, în vreme ce a dormi pe o parte îţi permite să te bucuri de un somn cast. Mă întreb cum obişnuia să doarmă Jack Spintecătorul…

Există două mari tipuri de lene, cea a lui Rivarol şi cea a lui Oblomov. Prima e lenea dezabuzatului radical, a scepticului fanatic, pe când cea de-a doua e lenea metafizică a aceluia pentru care făptuirea nu preţuieşte nimic în raport cu contemplaţia, fiind doar o copilărească iluzie.

Hăcuitor al naivităţii, specialist al geometrizării spasmului, adorator al cerebralităţii împinse până în ultima cută a fiinţei, Rivarol îşi trăieşte dramatic neputinţa de a crede, absolutizându-şi dezgustul şi mizând totul pe celebrarea sterilă a intelectului. Lenea lui e o expresie a disperării, o formă de boicot a ritmurilor naturale, o mărturisire a inutilităţii oricărui efort omenesc. Lenea e singurul răspuns rezonabil transmis unui univers părăsit de divinitate şi golit astfel de sens.

Lenea lui Oblomov are o semnificaţie exact opusă, glorificând prin asumarea pasivităţii depline perfecţiunea lumii create de către Dumnezeu. Omul nu poate să adauge nicio notă fundamentală splendorii creaţiei, el nu poate să participe cu nimic la opera divină,

mulţumindu-se să-şi mărturisească uluiala şi adoraţia, mărginindu-se să-şi clameze recunoştinţa şi deplina supunere.

Să visezi, la fel ca Valéry, privirea lui Napoleon…

A fost furat craniul lui János Kádár. Mă aştept ca extremiştii care i-au profanat mormântul să-şi vândă în curând prada pe internet, alături de femurul lui Troţki, tibia Rosei Luxemburg sau maxilarul lui Eric Honecker. Relicvele liderilor comunişti ar putea să aibă, pentru început, chiar un preţ mai ridicat decât relicvele sfinţilor, fiind cumpărate mai ales de Ministerul de Externe al Venezuelei în vederea amenajării unui Muzeu al Stângii la Caracas. Rămâne de văzut dacă Hugo Chavez îl va convinge şi pe Fidel Castro să-şi doneze trupul îmbălsămat după modelul lui Lenin aceluiaşi muzeu sau dacă nu cumva liderul bărbos va prefera să i se construiască un mausoleu la Havana. În acest ultim caz, există însă un risc destul de important, acela ca emigranţii cubanezi din Florida să revină la putere în Cuba graţie sprijinului american şi să încerce să-i transforme mausoleul într-un cazinou de lux.

Poate că textele lui Cioran nu-şi vor dobândi adevărata ferocitate decât atunci când vor fi traduse în limba câinilor.

Dacă aş visa în fiecare noapte un acrobat la trapez, aş fi aproape sigur că el este stăpânul universului. N-aş crede însă niciodată acelaşi lucru despre un dresor de lei.

În România, bandiţii nu au nimic din ferocitatea gangsterilor occidentali, căci altfel cum ar fi cu putinţă ca un tâlhar să fie poreclit Căcăneaţă?

Într-un caiet mai vechi, regăsesc observaţiile Gildei despre un medic pe nume Dan Carantină…

Un bosniac terorizat de apriga-i soacră a încercat să o ucidă, folosind un lansator de rachete antitanc. Blindajul soacrei pare să fi funcţionat impecabil, astfel că planul ginerelui înfuriat a eşuat, iar femeia a fost doar grav rănită.

Aş propune ca după moartea naturală a soacrei, trupul ei să fie îmbălsămat, urmând să fie transportat la Muzeul Tancului de la Sankt Petersburg.

Joubert: „Le petit chat et le morceau de papier don't li se fait une souris. Îl la touché légèrement, de peur de a ôter son illusion".